

Chương 17

Võng Lọng Rọp Thành

Tôi hôm ấy Vương Uẩn đến.

Hoàng Tử Hà đang ngồi bên song uống rượu một mình, thấy y tới cũng chẳng đứng dậy, chỉ gạt đầu ra ý chào, rồi rót một chén đầy qua cho y.

Wương Uẩn ngồi xuống trước mặt cô, nhìn đôi gò má trắng tái giờ lại hồng lên vì rượu, không khỏi ngạc nhiên:

“Thì ra cô thích uống một mình.”

“Không, đây là lần đầu.” Nói rồi cô ngược đôi mắt mơ màng nhìn y, giọng ngà ngà, “Tôi nghe nói, khi sự đời trắc trở, không sao chịu đựng nổi thì uống mấy chén rượu cho say mềm một trận, biết đâu ngày mai lại có cơ xoay chuyển.”

Wương Uẩn ngắm gương mặt mờ ảo dưới ánh nến, nhan sắc tựa hoa đào, đôi mắt như sương sớm lúc này không còn trong veo sáng rực mà hơi đờ đẫn mờ hồ, song lại càng rung động lòng người gấp bội.

Y thở dài, vươn tay đoạt lấy bình rượu trên bàn: “Được rồi, đến đây là đủ, cô đi ngủ đi thôi.”

“Lần trước uống rượu, Vương công tử còn ở Tả Kim Ngô Vệ nhỉ.” Nói đoạn, cô nhoẻn cười, ánh mắt đăm đăm hướng về phía ngọn nến lập lòe trên bàn, đốm sáng ấy cũng lập lòe trong đáy mắt cô, như đốm sao đậu giữa làn nước lăn tăn, khiến Vương Uẩn không kim được cứ nhìn mãi, không sao rời mắt.

Y còn nhớ lần đó Hoàng Tử Hà được Chu Tử Tần dẫn tới Tả Kim Ngô Vệ, cả đám huynh đệ đã ùa đến kính rượu. Trưa hè nóng hầm hập, tuy y đã đỡ cho phần nhiều, nhưng mặt cô vẫn đỏ bừng lên như hoa đào - có lẽ vì trời nóng, cũng có lẽ vì thể chất cô uống rượu dễ bị bốc lên.

Kết quả là, lần ấy cô bị Quý vương tóm tại trận. Theo những gì y nhớ được, đó cũng là lần đầu tiên y chứng kiến Quý vương nổi giận - chỉ vì một việc nhỏ như thế.

Bấy giờ chỉ thấy không ổn, nhưng hiện tại nhìn gương mặt thẫn thờ của cô, y mới sực hiểu ra nguyên nhân của cảm giác nôm nớp bất an khi ấy.

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, lắc đầu: “Yên tâm đi, mấy chén rượu nhạt thôi mà. Tôi chỉ muốn uống chứ không định say đâu. Giờ sự việc tôi phải đối mặt phức tạp rắc rối như thế, sao tôi có thể phóng túng trốn tránh chứ?”

Vương Uẩn lặng lẽ nhìn cô, dịu giọng: “Nếu không gánh nổi thì để ta giúp.”

“Đa tạ Vương công tử.” Hoàng Tử Hà xua tay, “Có điều Ngự Lâm quân cũng bận bịu nhiều việc, tôi đâu thể để công tử lo lắng cho mình mà gạt bỏ mọi chuyện bên đó?”

“Giờ chúng ta là quan hệ gì rồi, sao cô vẫn còn khách sáo thế?” Vương Uẩn nhìn cô đầy bất lực, “Nhưng ta biết, mình không giúp nổi cô. Về mặt này ta còn thua cả Tử Tần, tốt xấu gì cậu ta cũng có thể cùng cô điều tra, cùng cô phá án, trong khi ta chẳng có bản lĩnh ấy.”

“Cần gì nói lời thương cảm ấy? Tử Tần cố nhiên có sở trường, nhưng công tử cũng có năng lực không ai sánh kịp mà.”

“Nhưng...” Y định nói, nhưng trước người đó, năng lực của mình có đáng là gì đâu. Song có những lời không nên nói, y cũng chỉ thoáng nghĩ trong lòng rồi lắc đầu chuyển chủ đề: “Ta có tin này, nghe xong cô nhất định sẽ vui lên.”

Hoàng Tử Hà gạt đầu nhìn y: “Tin gì thế?”

“Hôm nay ta đi tuần trên phố, trông thấy một người ở ngay gần Đại Lý Tự.” Y mỉm cười dịu dàng, “Cô đoán là ai?”

Nhìn nụ cười của y, Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi thật thanh: “Tích Thúy ư?”

“Đúng, chính là Lữ Tích Thúy.” Vương Uẩn gạt đầu cười đáp, “Tuy ta giận Trương Hàng Anh hăm hại cô nhưng biết cô vẫn quan tâm Lữ cô nương nên đã bảo những người khác đi trước, một mình xuống ngựa bám theo cô ta, xem cô ta lảng vảng gần đó làm gì.”

Hoàng Tử Hà sột ruột, nhưng thấy y vẫn ung dung thì biết là chuyện tốt, bấy giờ mới yên tâm, gắng nén nôn nóng, đợi nghe y kể tiếp.

“Thấy cô ta cứ quanh quẩn trong con ngõ cạnh Đại Lý Tự, về mặt tuyệt vọng, ta còn đương nghĩ xem có nên đưa cô ta tới gặp cô không, thì đột nhiên thấy một người xuất hiện, tóm lấy tay kéo cô ta vào một góc, chất vấn: “Sao cô còn dám lảng vảng ở đây?”” Kể đến đây, Vương Uẩn hạ giọng hỏi: “Cô đoán xem người nọ là ai?”

Lần này Hoàng Tử Hà không đoán nổi, đành lắc đầu: “Xuất hiện cạnh nha môn, lại quen Lữ Tích Thúy, người như vậy thực không nhiều... là người quen của Trương Hàng Anh ư?”

“Là Vi Bảo Hoành.” Vương Uẩn khẽ đáp.

Hoàng Tử Hà buột miệng “ồ” lên, nhưng nghĩ lại thì phò mã Vi Bảo Hoành quả thật có quen Tích Thúy, nên cô chỉ ngạc nhiên giây lát rồi hỏi: “Vi Bảo Hoành đưa cô ấy đi rồi ư?”

“Ừm, bây giờ Lữ Tích Thúy khóc lóc nói, mình là trọng phạm triều đình, giờ Trương Hàng Anh chết rồi, cô ta định đến Đại Lý Tự đầu thú quách cho xong. Vi Bảo Hoành khuyên ngăn, nói làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì cuối cùng dắt cô ta đi. Nhưng họ không đi về phía phố Quảng Hóa, mà đi về phía phường Vĩnh Gia. Sau đó ta quay về, không rõ họ đi đến đâu.”

Hoàng Tử Hà nhú mày, nghĩ ngợi giây lát mới nói: “Phường Vĩnh Gia có phủ của Quỳ vương và Chiêu vương, thường ngày quan lại và dân chúng qua lại rất nhiều, không phải nơi ẩn náu tốt.”

“Ừm, ta đã cho người ngầm đi nghe ngóng, nếu có tin gì sẽ báo cho cô ngay.”

Hoàng Tử Hà gật đầu. Đêm đã khuya, cô đứng dậy dọn rượu và đồ nhắm trên bàn đi, thay bằng mấy đĩa bánh ngọt và hoa quả, rồi cầm dao bổ cho y hai quả cam.

Cam mọng nước, dính đầy tay, cô đứng dậy rót nước vào chậu rửa. Tới lúc quay lại mới phát hiện nãy giờ Vương Uẩn vẫn dăm dăm nhìn mình, ánh nến soi vào đáy mắt sáng rực.

Hoàng Tử Hà bất giác cúi đầu, tránh ánh mắt y, hỏi lảng đi: “Ngọt không?”

“Ừm.” Y giơ tay chia cho cô một miếng.

Hoàng Tử Hà cắn thử, thoát tiên là vị chua chua giòn ngọt, nhưng lát sau lại thấy dư vị chan chát.

Song cô chỉ lặng lẽ ăn, hàng mi đồ bóng thật dài dưới ánh nến lập lờ, giấu đi nét mặt cô.

Vương Uẩn chợt thấy lòng tràn lên cảm giác ngọt ngào pha lẫn bất an, không tìm được bèn kể: “Áo cưới của cô giao cho phường thêu Kim Tú nổi tiếng nhất Trường An làm, hơn mười thợ thêu miệt mài suốt ngày đêm, sắp xong đến nơi rồi, mấy hôm nữa sẽ đưa đến cho cô.”

Tay Hoàng Tử Hà hơi run, một giọt nước cam nhỏ ngay xuống bàn. Cô khựng lại, với lấy chiếc khăn gàn đó lau đi, rồi gật đầu thật khẽ: “Thực có lỗi quá... Cô nương nhà khác đều tự may áo cưới cho mình, thế mà...”

“Vợ ta vốn khác hẳn mọi người, việc mà ai cũng biết làm thì có gì là quý? Cô còn có việc quan trọng hơn phải làm mà.” Khóe môi Vương Uẩn cong lên thành một nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng an ủi: “Giờ vụ của Quý vương đã giao cho Vương công công xử lý, nếu cô giúp được công công, cũng tức là giúp cho nhà họ Vương một việc lớn. Có vô vàn cô gái biết may áo cưới, nhưng nhìn khắp thiên hạ, trừ cô ra, còn ai giải quyết nổi việc này nữa?”

Hoàng Tử Hà vốn không muốn nhắc tới những việc đó, nhưng y đã nói vậy, cô đành đáp: “Hôm nay tôi đến xưởng đồ gỗ Lương Ký, nghe các thợ mộc ở đó nói chuyện, thực... rất cảm động trước những việc công tử làm cho Tử Hà...”

“Cô quá lời rồi, giữa chúng ta đừng nên khách sáo như thế. Dù sao việc của cô cũng là việc của ta, chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, tuy hai mà như một.” Vương Uẩn nhìn cô ánh mắt sáng rực mà ôn hòa, “Tử Hà, còn một việc này, ta muốn cô nhận lời trước khi làm đám cưới.”

Hoàng Tử Hà thoáng chần chừ, không biết rốt cuộc y muốn cô nhận lời chuyện gì, quên hẳn Lý Thư Bạch hay sau khi kết hôn phải từ bỏ tất cả sở trường?

Nhưng trước mặt y, dưới ánh mắt chăm chú của y, cô chỉ thoáng biến sắc, rồi gắng nén nỗi phân vân bất an trong lòng xuống, khẽ đáp: “Xin Vương công tử cứ nói.”

Y đắm đắm nhìn gương mặt cúi thấp của cô, dịu giọng: “Tử Hà, sau khi chúng ta thành thân, quyết không thể trở thành một đôi vợ chồng nâng án ngang mày, kính nhau như khách được. Ta nghĩ vợ chồng như chim liên cánh, như cây liền cành, một đời khăng khít, bầu bạn đến già, chúng ta phải là một đôi thắm thiết nhất trên thế gian này, nên... cô đừng lạnh lùng xa cách, khư khư giữ lễ nữa.”

Giọng điệu y rất mực ôn nhu, lời lẽ lại đầy đau đớn, khiến Hoàng Tử Hà thấy lòng tràn ngập xót xa và hổ thẹn. Nhưng chỉ trong phút chốc, cô đã nén cảm giác chua xót trong lòng xuống, cúi đầu khó nhọc đáp lời y: “Vâng.”

Tuy trời vẫn còn se lạnh, nhưng mùa xuân cuối cùng cũng đến. Chu Tử Tần cười ngựa chạy dọc đường cái, trầm trở.

Rặng liễu bên đường đã nhú chồi biêng biếc, cỏ non ven đường mới mọc, lấp sau đám lá khô xám xịt, nhìn từ xa chỉ thấy một dải xanh lục mờ mờ.

“Đầu tháng Hai rồi, gió hình như cũng dịu đi.” Gã lâm bảm, rồi băng qua lớp lớp màn liễu, nhắm thẳng hướng phường Vĩnh Xương.

Một bầy trẻ con chạy ủa qua bên cạnh, hò hét nhau tìm một khoảnh đất rộng để thả diều. Chu Tử Tần ngoái lại trông thấy con diều bướm bướm trong tay một đứa bé, bèn gọi to: “Này này! Cậu bé kia, đúng... ta gọi đệ đấy, đến đây!”

Thằng bé thấp thỏm cầm con diều chạy đến cạnh Chu Tử Tần, nơm nớp hỏi: “Ca ca có việc gì thế?”

“Đệ làm diều kiểu gì thế này? Đưa đây!” Gã cầm lấy con diều từ tay đứa bé, ước lượng rồi đặt trên ngón trỏ, chỉ cho nó thấy, “Đầu nặng thân nhẹ, hai bên trái phải đều lung lay, thả được mới lạ! Để ta chỉnh lại cho!”

Nói đoạn gã rút con dao nhỏ giắt trên lưng ngựa ra, chỉnh lại khung tre của con diều một lượt rồi đắc ý ném trả lại: “Đi đi, theo kinh nghiệm nhiều năm trôn học thả diều của ta, con diều này sẽ bay vừa cao vừa vững!”

Còn đương dương dương tự đắc thì nghe thấy từ đầu ngõ có người vỗ tay cười nói: “Tử Tần vẫn trẻ con như thế, chẳng thay đổi gì cả.”

Chu Tử Tần ngoái lại rồi vội nhảy xuống ngựa tham kiến: “Vương thống lĩnh.”

Vương Uẩn cười đáp: “Cứ gọi ta là Uẩn Chi như Tử Hà thôi.”

Chu Tử Tần cũng không mấy để tâm, nhìn theo đám trẻ đang chạy ùa đi, cảm thán: “Trước kia huynh ở Lang Gia, gần đây mới đến kinh thành, chắc không biết uy danh của tôi nhỉ, năm xưa tôi chuyên cầm đầu mấy chuyện trôn học thả diều ở Quốc Tử Giám đấy!”

“Biết rồi, Vi đại nhân hề nhắc đến cậu là lên cơn đau tim, cả con lẫn cháu ông ấy, phải đến bốn năm người, đều bị cậu làm hư cả!” Vương Uẩn miệng cười nói, chân vẫn không ngừng bước, ra hiệu cho mấy người đằng sau đi theo.

Chu Tử Tần thoáng thấy mấy người theo sau y, đã hiểu ra ngay: “Đây là đưa đồ đến cho Sùng... Hoàng tiểu thư ư?”

“Ừm, cuối tháng này chúng ta định về Thục, có rất nhiều việc phải tranh thủ sắp xếp trước khi rời kinh.” Vương Uẩn trở một chiếc hòm trong số đó, cười nói: “Những thứ này đều phải đưa tới cho Tử Hà xem trước.” Hôm nay đưa đến những quần áo mặc quanh năm cùng các thứ lụa khoác, khăn tay, vải vóc, chăn đệm vân vân. Trong đó quan trọng nhất dĩ nhiên là bộ đồ cưới phải huy động bao nhiêu người may.

Hoàng Tử Hà cho đưa tất cả rương vào nhà trong mở ra kiểm tra, rồi cùng đại nương ở phường thêu Kim Tú bàn lại xem có cần sửa lại kích cỡ to nhỏ dài ngắn hay không. Khéo thay bộ đồ cưới cô mặc vừa khít, ôm sát lấy người, khiến đại nương nọ trâm trờ không ngớt miệng: “Vương công tử tinh mắt thật đấy, công tử chỉ ngay một cô thợ thêu nói, vóc người đại khái giống như cô này, chúng tôi bèn cắt may theo số đo của cô ấy, quả nhiên vừa khít.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng, vuốt ve hoa văn chim trĩ tinh xảo trên áo. Cha cô từng là quận thú quận Thục, Vương Uẩn là hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân, cha y lại là thượng thư, nên áo cưới đương nhiên phải thêu chim trĩ. Đôi chim trĩ rực rỡ trên nền lụa xanh lục, phối cùng trâm hoa, trông càng trang trọng hoa mỹ.

Cô đặt áo cưới xuống, lại cầm cây quạt tròn khung ngọc thép vàng phủ vải trắng dùng che mặt lúc thành thân lên xem. Quạt thêu chỉ vàng chỉ bạc cả hai mặt, mặt chính là hợp hoan, mặt kia là cỏ huyên. Tua quạt tết thành dải đồng tâm chín nút, cũng một màu xanh biếc như áo cưới.

Thần thờ nhìn dải đồng tâm, trước mắt cô bỗng hiện ra mấy sợi tơ đã cháy sém chỉ còn chút tàn tích vùi trong lò hương ở phủ Ngạc.

Đoản kiếm, vòng ngọc, dải đồng tâm, rốt cuộc cô có còn cơ hội vạch trần bí mật này trước mặt mọi người, để tất cả sự thật được phơi bày nữa hay không?

Nghĩ vậy, Hoàng Tử Hà lại như thấy mớ tơ vò nghẹn ứ lên trong lồng ngực, gần như nghẹt thở. Cô ngồi xuống, tay cầm cây quạt, tựa hồ cuối cùng cũng hiểu ra.

Đây là dải đồng tâm của cô, là cây quạt che mặt của cô, là bộ áo cưới của cô, cũng là hôn lễ cô sắp phải đối diện.

Loanh quanh luẩn quẩn, từ Vũ Tuyên đến Lý Thư Bạch, cuối cùng rốt cuộc cô lại quay về điểm khởi đầu, chọn lấy người mình không hề yêu, nhưng đã định sẽ là chốn về của cô.

Trái tim phập phồng dữ dội, cuối cùng không sao chịu nổi, cô ấn tay lên ngực, ngã người xuống ghế, thở hổn hển, khóe mắt đỏ hoe.

Những người hầu hạ cô mặc áo cưới đều không hiểu có chuyện gì, ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, một người mới đánh bạo hỏi: “Có phải áo chật quá làm tiêu thư khó thở không? Hay là nói dây lưng ra?”

Hoàng Tử Hà cắn môi lắc đầu, run run đáp: “Không, tôi chỉ là... vui mừng xúc động quá nên hơi chóng mặt... Để tôi một mình một lát là được.”

Nói rồi cô lao đảo chạy vào phòng trong, đóng cửa lại. Dựa vào cánh cửa hít thở thật sâu, toan nén những chua xót nghẹn ứ lồng ngực xuống, nhưng cuối cùng vẫn bị cơn choáng váng tối tăm nhấn chìm. Hai chân cô mềm nhũn, cả cơ thể không còn gì chống đỡ, từ từ trượt xuống theo cánh cửa khép chặt sau lưng.

Gập gỏi ngồi sau cửa thật lâu, cô mới như sự hiểu ra, từ từ ôm lấy hai đầu gối, ngồi bệt xuống nền nhà lạnh buốt, mở to mắt nhìn mọi thứ trước mặt.

Tựa hồ nhìn rõ tất cả, lại tựa hồ chẳng nhìn thấy gì cả ánh mắt cô dờ dẩn lướt qua những thứ trước mặt, rồi dừng lại ở một điểm trong hư không.

Chẳng biết ngồi thẩn thờ bao lâu, mãi tới khi tiếng gõ cửa vang lên, rồi Vương Uẩn đứng ngoài hỏi: “Tử Hà, người của phường thôn Kim Tú sắp về, cô có gì cần cần dặn nữa không?”

Cô hốt hoảng âm ừ đáp lời, cho thấy mắt đau buốt, vội chớp chớp mấy cái, cặp mắt mở trừng trừng quá lâu nhói lên, hai hàng nước mắt ứa ra.

Hoàng Tử Hà giơ tay lau đi, nhắm nghiền mắt hít một hơi thật sâu, gắng lấy giọng thản nhiên đáp: “Không cần đâu, tôi rất vừa lòng.”

Vương Uẩn cũng thấy giọng cô hơi khang khác, nhưng chỉ ngáp ngừng giây lát rồi quay đi, dặn dò đám người kia vài việc lật vạt sau đó cho họ về.

Tới khi ngoái lại, Hoàng Tử Hà đã bước ra, gương mặt bình lặng như nước, chỉ hơi tai tái, giống cóm nắng lâu ngày.

Cô đứng lặng nhìn y, tựa đóa sen âm thầm nở rộ rồi tàn lụi giữa nước trong gió mát. Vương Uẩn muốn thấy vẻ mừng vui trên mặt cô, nhưng tìm mãi chẳng có.

Đám cưới của họ sắp đến, nhưng dường như chỉ có mình y khắp khởi mừng rỡ.

Như bị tạt cho gáo nước lạnh, Vương Uẩn không chỉ đau lòng, mà còn tức giận. Y quay mặt đi, im lặng ngồi xuống chiếc sập bên cạnh.

Không khí tức thì lạnh ngắt, chỉ có Chu Tử Tàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, lúng túng nhìn hết người này sang người kia rồi hỏi: “Hai người định... khi nào về Thục?”

Hoàng Tử Hà nhìn sang Vương Uẩn. Y lạnh nhạt đáp: “Để mấy hôm nữa đã, sắp tới có thể đồ tuyết, lúc đi qua núi e không tiện.”

“Cũng phải, hay là thế này, tôi đề nghị đợi thêm ít lâu, đến tháng Ba hoa khôi xuôi Nam là đẹp nhất, còn có thể ngắm phong cảnh dọc đường, coi như đi du ngoạn, ít lâu là đến ngay ấy mà.” Nói đoạn, Chu Tử Tàn lại nhăn nhó vỗ đầu “Có điều tôi vẫn định về cùng các vị, nếu để đến tận tháng Ba, chẳng biết có muộn quá không...”

Vương Uẩn phì cười: “Đúng đấy, lỡ như vợ chưa cưới của cậu thấy cậu mãi không về lại hủy hôn, xem cậu làm thế nào.”

Vương Uẩn vốn chỉ nói đùa, ai ngờ Chu Tử Tàn căng thẳng thật: “Ôi cũng đúng nhỉ... chuyện, chuyện này không hay rồi!”

Hoàng Tử Hà vội an ủi gã: “Yên tâm đi, công tử mới rời nhà được một hai tháng là cùng, sao đã hủy hôn ngay được?”

Chu Tử Tần vẫn không thôi lo lắng: “Nhưng... nhưng lúc ta bỏ đi đã nói là không muốn thành thân nên mới đi, giờ mới hiểu ra muốn tìm một cô vợ cũng khó, chẳng ai chịu gả cho ta cả! Nhị cô nương... giờ ta nghe lại thấy Nhị cô nương cũng được lắm!”

Thấy gã cuống lên, Hoàng Tử Hà cũng phải mỉm cười: “Tin rằng lệnh huynh đã đi guốc trong bụng công tử từ lâu sẽ nói rõ với lệnh tôn lệnh đường, không để lỡ việc của công tử đâu.”

“Mong là thế...” Chu Tử Tần rầu rĩ ngồi xuống cạnh Vương Uẩn, “Hai vị sắp thành thân, về sau sẽ thân mật khăng khít với nhau, còn trơ ra mỗi mình tôi làm thế nào đây? Tóm lại phải tìm ai đó chơi với tôi chứ!” Hoàng Tử Hà sững ra, bất giác quay sang nhìn Vương Uẩn.

Ánh mắt Vương Uẩn cũng đang hướng sang cô, bốn mắt giao nhau, đôi bên đều bắt gặp vẻ phức tạp trong mắt người kia.

Không khí gượng gạo và ngột ngạt lan ra giữa họ.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ quay đi, lảng qua chuyện khác: “Tử Tần tới tìm tôi có việc gì không?”

“À! Có một chuyện, suýt thì ta quên mất. Lão Quách ở nghĩa địa thành Nam, khá thân với ta, chiều qua sai người đến báo, Đại Lý Tự đã kết án vụ Trương Hàng Anh rồi, vụ của Trương lão bá cũng đã ghi vào hồ sơ, hôm nay sẽ gọi Trương đại ca tới nhận thi thể về.”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nói vậy mà nếu muốn điều tra thêm gì, chúng ta phải đi ngay trong hôm nay?”

“Còn tra thêm được gì nữa chứ? Trương Hàng Anh vu cáo cô chẳng đã rõ rành rành ra đấy ư?” Vương Uẩn chen vào.

Chu Tử Tần cũng gật đầu: “Đúng thế, còn gì nữa chứ. Huống hồ, dù chôn xuống đất...” Dù chôn xuống đất, nếu bọn họ muốn tra, cũng cố lén đào lên xem xét, giống khi trước vậy, chẳng qua hơi ghê thôi.

Gã nhìn sang Hoàng Tử Hà, song lại thấy cô đi thẳng vào trong, miệng nói: “Đợi một lát, tôi đi thay quần áo.” Chu Tử Tần ồ lên, lẩm bẩm: “Chuyện này...” Gã mơ hồ cảm thấy chuyện này hơi là lạ, bèn nhìn sang Vương Uẩn. Chỉ thấy Vương Uẩn đứng dậy đến bên cạnh Hoàng Tử Hà hỏi khẽ: “Tử Hà vừa thử xong áo cưới, đã đi nghiệm thi ư?” Người chậm hiểu như Chu Tử Tần, đến giờ

cũng phải nhận ra cảm giác là lạ của mình từ đâu mà ra - gã luôn cảm thấy làm thế này hình như hơi gở.

Nhưng Hoàng Tử Hà chỉ ngược lên nhìn Vương Uẩn, hạ giọng: “Uẩn Chi, trong lòng tôi vẫn còn mắc mứu, cứ thấp thỏm không yên mãi. Giờ thi thể sắp hạ táng, nếu không đi xem, e sẽ lỡ mất cơ hội cuối cùng, sau này có hối cũng chẳng kịp.”

Vương Uẩn cúi đầu nhìn Hoàng Tử Hà, ánh mắt cố chấp của cô khiến y chẳng biết làm sao, đành thở dài vuốt nhẹ vai cô: “Đề ta đi cùng.”

Họ đến vừa kịp, lão Quách ở nghĩa địa thành Nam đang cùng thằng bé chốc đầu được lão nuôi từ nhỏ khiêng hai túi vải bọc thi thể lên xe.

Chu Tử Tần hít hải chạy đến gọi to: “Lão Quách, chờ đã!”

Thấy gã, lão Quách liền bỏ túi xuống: “Chu công tử đây à? Hai vị này là...”

“Là bạn ta.” Chu Tử Tần đáp gọn lỏn, rồi dáo dác nhìn quanh, “Người nhà họ Trương không ai đến nhận thi thể à?”

“Có rồi, lão đại nhà đó dặn tôi rằng họ đã đặt hai cỗ áo quan mỏng ở tiệm, nhưng vẫn chưa đưa đến, nên nhờ tôi đưa thi thể tới núi Diệp Tử ở thành Nam trước.” Lão Quách sờ sờ chỗ phồng căng trong ngực áo, hẳn là tiền nhà họ Trương lót tay, mỉm cười thỏa mãn, “Cha và em trai cậu ta chết không lấy gì làm vẻ vang, nên họ không đưa linh cữu qua nhà, mà đến thẳng chỗ chôn luôn.”

Nhìn hai thi thể trên xe, Hoàng Tử Hà thấy lòng thê lương vô hạn, bất giác phải quay đi, ngẩng đầu hít thở thật sâu gắng kìm nước mắt.

Chu Tử Tần hỏi: “Giờ thi thể chưa ra khỏi cửa nghĩa trang, quan phủ vẫn có thể kiểm tra, phải không?”

Lão Quách gật đầu: “Nhưng Đại Lý Tự đã kết án...”

Chu Tử Tần liền dúm cho lão nửa quan tiền: “Không sao, ta kiểm tra xong sẽ bổ sung hồ sơ, giờ chúng ta phải xem lại hai thi thể này đã.”

Lão Quách liền ra hiệu cho thằng bé chốc đầu khiêng thi thể xuống, báy giờ mới nhìn kỹ Vương Uẩn, thấy dáng vẻ y ôn hòa nho nhã thì thậm ngạc nhiên, nghĩ bụng sao một công tử ngời ngời thế này cũng tới xem thi thể? Lại nhìn sang Hoàng Tử Hà, cảm lão suýt rớt cả ra, kinh ngạc kéo áo Chu Tử Tần thì thào hỏi: “Công tử... định dẫn họ đi nghiệm thi ư?”

Chu Tử Tần gật đầu: “Phải, ta về nhà xách cả hòm đồ nghề đến rồi đây, lão đừng bảo là không được nhé.”

“Cái... cô gái đó cũng đi nghiệm thi?”

“Còn phải hỏi nữa, việc này không có cô ấy không xong đâu. Lão có biết người ta là ai không?” Chu Tử Tàn gio ngón cái, đắc ý huênh hoang: “Bàn về nghiệm thi phá án, nếu cô ấy xếp thứ hai, thì không ai dám nhận mình là thứ nhất đâu.”

“Chỉ bốc phét!” Lão Quách khinh bỉ lườm gã, “Đệ nhất thiên hạ đương nhiên tiêu thư nhà Hoàng quận thú năm xưa, về sau theo Quỷ vương, trở thành Dương công công.”

“Xin lỗi nhé, vị này chính là Hoàng tiêu thư đấy.” Chu Tử Tàn càng dương dương tự đắc.

Lão Quách ngó người ra, nhìn Hoàng Tử Hà từ trên xuống dưới rồi tặc lưỡi liên hồi. Nhìn thái độ của lão, Vương Uẩn chỉ cười vỗ vai Hoàng Tử Hà: “Đi thôi.”

Đội hai người họ đi vào, lão Quách mới kéo áo Chu Tử Tàn hạ giọng hỏi tiếp: “Nói vậy thì, vị công tử cùng đi, hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong kia, lẽ nào chính là Quỷ vương điện hạ trong truyền thuyết? Nhưng lão nghe nói Quỷ vương đang bị giam lỏng ở Tông Chính Tự kia mà.”

Chu Tử Tàn ngạc nhiên ra mặt: “Đó là Vương thống lĩnh ở Ngự Lâm quân, sao lại là Quỷ vương được?”

“Hà? Không phải à?” Lão Quách lộ vẻ tiếc nuối, “Lão còn nghe đồn Quỷ vương cùng Dương Sùng Cổ liên tiếp phá mấy vụ án oan, là một đôi người ngọc trời sinh. Có người nói Quỷ vương ngoài hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân, là vì đội nàng vương phi này đấy.”

“Gì cơ... Nhảm nhí?” Chu Tử Tàn ngỡ ngàng phản bác.

“Đúng thế, lời đồn ngoài phố quả là nhảm nhí.” Lão Quách vội hòa theo.

Chu Tử Tàn im lặng đeo hòm đồ nghề đi đến chỗ đặt thi thể. Để giữ cho xác chết khỏi hư thối, gian phòng này xây tường rất dày, cửa sổ trở lại bé, bên trong khá tối.

Đi từ chỗ sáng sửa vào, mắt gã bỗng tối sầm lại, phải nhắm mắt một lát rồi mới mở ra, chợt bắt gặp gương mặt trắng bệch như tuyết của Hoàng Tử Hà giấu trong bóng tối.

Chu Tử Tàn ngây người hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ hiểu ra.

Hiểu rồi, vẻ tự tin không bọn mày may mắn tự lúc nào cô đứng sau Quỷ vương; trước lúc cô nói hay làm gì, Quỷ vương đều lẳng lặng sắp xếp ổn thỏa

mọi thứ, thỉnh thoảng hai người họ nhìn nhau, chẳng cần nói gì cũng ngầm hiểu tất cả, chỉ có mình gã là u mê ngờ nghệch, đoán mãi không ra...

Sự hiểu ra một điều trước nay chưa bao giờ hiểu được khiến gã có phần luống cuống. Giao tình giữa gã với Quý vương và Vương Uẩn khá thân thiết, vị trí của Hoàng Tử Hà trong lòng gã càng không ai sánh kịp. Cứ nghĩ giờ đây, giữa ba người họ lại là một cục diện phức tạp, tâm trí gã bỗng trống rỗng.

Thấy Chu Tử Tàn đờ đẫn, Vương Uẩn liền hỏi: “Tử Tàn đang nghĩ gì thế?”

“Không... không có gì.” Gã vỗ mạnh vào đầu, gạt tất cả ý nghĩ rối rắm ra khỏi não, rồi nhanh nhẹn đặt hòm đồ nghề xuống, lấy găng tay và vải che mặt đưa cho Hoàng Tử Hà, sau đó mới vội vàng đeo đôi găng mỏng vào, “Trong này hơi tối, dời thi thể đến bên cửa sổ đi.”

Nhờ ánh sáng từ cửa sổ hắt vào, gã rút ra một con dao mỏng, kẹp giữa lòng bàn tay, cung kính lạy Trương Hàng Anh một lạy, lầm rầm khẩn: “Xin lỗi Trương nhị ca, chúng tôi cũng chỉ muốn giúp huynh tra rõ chân tướng, xem thử cái chết của huynh có oan khuất hay không thôi...”

Vương Uẩn đứng cạnh đó chen vào: “Theo ta biết thì Trương Hàng Anh đã tự sát, trước khi chết còn vu cáo Tử Hà, chứng cứ rành rành, cần gì phải nghiệm thi nữa?”

“Nói thì nói vậy...” Chu Tử Tàn khó xử nhìn sang Hoàng Tử Hà.

“Chỉ là cẩn thận thôi, dù sao kiểm tra kỹ càng cũng thấy yên tâm hơn.” Hoàng Tử Hà giải thích, “Uẩn Chi không thích mổ thây khám nghiệm, hay là ra ngoài đợi chúng tôi.”

Vương Uẩn nhíu mày, nhưng cuối cùng cũng gật đầu, “Vậy ta ngoài canh cho hai người.”

Ra đến cửa, y còn ngoái lại nhìn. Chu Tử Tàn đã cởi áo Trương Hàng Anh ra, kiểm tra trên người thấy không có vết thương nào. Hoàng Tử Hà một tay giữ khăn bịt mặt, ra hiệu cho gã lật úp thi thể, chăm chú xem xét những dấu vết còn lại.

Vương Uẩn chân chừ giây lát, nhưng cuối cùng vẫn rảo bước đi ra.

Đứng trước cửa, nhìn ánh dương rực rỡ bên ngoài, y thầm nghĩ, có gì quan trọng đâu, dù sao trước đây cô ấy cũng đã nhìn thấy rất nhiều thi thể, nam nữ đủ cả, già có trẻ có, mặc quần áo hay trần truồng cũng thế...

Đợi mọi thứ kết thúc, đợi sau khi kết hôn, có lẽ cô sẽ thay đổi, không đụng tới mấy chuyện hoang đường này nữa.

Chu Tử Tần xuống dao mổ phanh bụng Trương Hàng Anh ra, kiểm tra thật kỹ.

Thấy gã đã mổ dạ dày, Hoàng Tử Hà liền ra gian ngoài lấy hai chiếc thùng to vẫn dùng để rửa thi thể, nhờ Vương Uẩn xách hộ hai thùng nước vào, rửa sạch các cơ quan nội tạng.

Trương Hàng Anh chết lâu ngày, máu huyết đã đông lại, dù vậy, cô và Chu Tử Tần vẫn miệt mài rửa sạch nội tạng, trong lúc ấy, Vương Uẩn lánh ra ngoài.

Y vịn vào thân cây, cảm thấy cơn buồn nôn quặn lên trong dạ, nhưng vận khí hồi lâu cũng gắng gượng nén xuống được. Đến khi ngoái lại, thấy hai người kia đang dùng vải sàng lọc những thứ vừa rửa, y không nhịn nổi nữa, rảo bước đi như chạy ra sân.

Hai người hì hục sàng lọc trong hai thùng nước hồi lâu cũng chẳng tìm được gì. Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ rồi đề nghị: “Mô khí quản và thực quản ra.”

Chu Tử Tần lại thay một con dao nhỏ hơn, định mổ phanh lá phổi. Hoàng Tử Hà vội trở cho gã mổ men theo khí quản nhưng vẫn không thấy gì. Cả thực quản lẫn yết hầu.

Cô múc một gáo nước, cẩn thận rửa sạch dịch thể và máu khô trên vùng cổ bị mổ phanh, sau đó lần tìm từ khoang miệng xuống, dọc theo khí quản.

Chu Tử Tần hỏi: “Cô đang tìm những thứ huynh ấy ăn trước khi chết ư?”

“Ừm, tôi nghĩ, chắc chưa phân hủy hết được.” Nói đến đó, tay cô bỗng khựng lại. Chu Tử Tần vội sáp lại nhìn, rồi cùng cô lấy vải nhúng nước lau sạch thứ nọ. Là một vật hồng hồng nho nhỏ, nằm ngay chỗ cửa hầu bị mở ra.

Cô với lấy cái nhíp từ trong hòm đồ nghề, gắp từ cửa hầu ra một con cá nhỏ màu đỏ, dài bằng móng tay út, nhỏ như con muỗi, chiếc đuôi như sa mỏng chiếm phân nửa thân hình, đã bắt đầu phân hủy, đôi mắt trũng sâu như đầu lâu.

Chu Tử Tần vội lấy bình sứ đặt nó vào.

Tâm trí này giờ vẫn căng như dây đàn, tới khi tìm thấy con cá mới từ từ chùng xuống. Mồ hôi lạnh đầm đìa khắp người Hoàng Tử Hà, cô đưa tay áo lau mồ hôi trán, chờ dần đi đến ngòi xuống băng ghé bên cạnh.

Chu Tử Tần đến bên thi thể Trương Vĩ Ích, mổ yết hầu ra, tìm thật kỹ. Chẳng bao lâu sau, gã ồ lên khe khẽ rồi gắp trong cổ họng ông lão ra một vật, bỏ vào bình sứ, đưa cho Hoàng Tử Hà.

Hai con cá gần như y hệt, nhỏ nhắn đỏ hồng, ẩn bên trong thân thể, rất khó nhận ra bằng mắt thường.

Hoàng Tử Hà ngồi lặng nhìn hai con cá hồi lâu rồi từ từ cởi găng tay ra: “Từ Tần khâu thi thể lại đi.”

“Được ta sẽ khâu lại thật kỹ.” Chu Tử Tần nghiêm trang đáp.

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu với gã rồi đứng dậy ra ngoài.

Bên ngoài nắng chói chang, ánh sáng chiếu thẳng vào mặt khiến mắt cô nhất thời chưa thích ứng được, con ngươi co lại, hơi đau.

Cô chậm rãi gỡ khăn che mặt, tựa vào cánh cửa, thở hắt ra.

Vương Uẩn đứng dưới một gốc cây khô trước nhà, thấy cô bước ra bèn lại gần hỏi: “Xong chưa?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, đi rửa sạch tay rồi nói khẽ: “Xong cả rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, Vương Uẩn lo lắng hỏi: “Mệt lắm à?”

Cô không đáp, chỉ liêu xiêu đi thẳng. Vương Uẩn giơ tay nắm lấy tay cô, chậm chậm dắt cô rời khỏi nghĩa trang.

Tay cô hơi dờ ra, nhưng cuối cùng vẫn để y nắm lấy, dắt ra đường.

Vương Uẩn đưa Hoàng Tử Hà về phường Vĩnh Xương, toan ra về thì Hoàng Tử Hà gọi lại.

Song khi y ngoái đầu, cô lại chần chừ ngẫm nghĩ thật lâu, mới chậm rãi nói: “Nếu gặp Vương công công, nhờ chuyển lời giùm tôi, nói rằng ở phường Vĩnh Xương có thứ công công muốn.”

Vương Uẩn gật đầu: “Cô nghỉ ngơi đi.”

Cô âm ừ, đưa mắt nhìn theo y tới khi khuất bóng rồi quay về phòng mình, bưng chiếc bình đựng đôi A Già Thập Niết ra ngắm nghía.

Đám trứng cá nhỏ như hạt bụi vẫn nằm dưới đáy nước, có điều đêm qua bị cô khuấy lên, giờ chìm xuống như một vệt máu loang.

Cô lắc nhẹ chiếc bình, ngẩn người hồi lâu nhìn đôi cá cùng đám trứng.

Vương Tông Thực chưa đến, cô bèn mở ngăn kéo, lấy miếng keo ong ra sẫm soi. Tất cả mọi chuyện dường như đều đã thành hình, cô rút cây trâm trên đầu ra, từ từ phác họa chân tướng sơ bộ.

Chẳng biết bao lâu sau, có tiếng gõ cửa, rồi một người đẩy cửa ra.

Cô ngược lên, thấy Vương Tông Thực đứng trước cửa, bèn cài lại trâm rồi hành lễ chào y: “Vương công công.”

Vương Tông Thực gật đầu bước vào, cô đi đến bên bàn, đưa bình pha lê cho y xem.

“Ta cứ tưởng có chuyện gì, Uẩn Chi quả là lo cho cô quá.” Vương Tông Thực thông dong nói, rồi sải bước đi vào trong, “Ra là A Già Thập Niết đẻ trứng.”